

Arrest

nr. 153 674 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekende partij dienden op 3 november 2014 een asielaanvraag in, waarbij verklaarden, samen met hun kinderen – derde en vierde verzoekende partij – op 2 november 2014 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Nadat was vastgesteld dat de Franse consulaire diensten een visum afgaven aan verzoekende partijen verzocht verwerende partij op 16 december 2014, gelet op de bepalingen van artikel 12, § 4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling

van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013) aan de Franse autoriteiten om verzoekende partijen over te nemen.

1.3. Via een op 19 februari 2015 gedateerd schrijven deelde de Franse autoriteiten verwerende partij mee het overnameverzoek van 16 december 2014 in te willigen.

1.4. Verwerende partij nam op 26 maart 2015 ten aanzien van eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die eerste verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [T]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 03.11.2014 asiel in België. De betrokkene legde een identiteitsdocument van Afghanistan ("taskara") met nummer 972595, afgegeven op 28.05.2004, voor. Een raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene in september 2014 een visum aanvraag bij de Franse consulaire diensten in Kaboel en dat het visum werd verstrekt.

De betrokkene werd gehoord op 26.11.2014 en verklaarde dat hij op een bepaald ogenblik - hij stelde niet te weten wanneer - met het vliegtuig van Afghanistan naar een hem onbekend land reisde. Een smokkelaar had hem en zijn gezin daarvoor naar een ambassade gebracht. Daar werden zijn vingerafdrukken geregistreerd. De smokkelaar zorgde voor een paspoort en tickets. Na een verblijf van zowat vijftien dagen op een hem niet bekende plek vervolgden de betrokkene en zijn gezin hun weg naar België, waar ze op 02.11.2014 aankwamen. De betrokkene werd geconfronteerd met de via de visa-databank verkregen info, maar stelde dat hij het paspoort niet in handen kreeg. De smokkelaar hield alles bij.

Op 16.12.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties, die op 19.02.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij asiel vroeg in België omdat zijn broer in België verblijft. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat hij bij zijn broer in België wil blijven. Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 03.12.2014 verzoekt de betrokkene dat de Belgische instanties zijn asielaanvraag zouden behandelen. De betrokkene verwijst naar artikel 9 van Verordening 604/2013 en stelt, verwijzend naar de conclusie van advocaat generaal Trstenjak, dat de begrippen "humanitaire gronden" en "familiebanden of culturele gronden" kunnen worden toegepast op de meest uiteenlopende situaties waarin familiebanden een rol spelen. Verder stelt de betrokkene dat hij, zijn vrouw en zoon gezondheidsproblemen kennen en zorgbehoevend zijn. Ten slotte haalt de betrokkene aan dat zijn dochter naar school gaat in België en een overdracht aan Frankrijk niet in belang is van het kind.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit

stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals eerder vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat hij bij zijn broer in België wil blijven. Hij haalde verder aan dat hij en leden van zijn gezin zorgbehoevend zijn. In het schrijven d.d. 03.12.2014 wordt gesteld dat de betrokkene getraumatiseerd is en de bijstand van zijn broer nodig heeft.

De in België verblijvende broer van de betrokkene vroeg op 17.03.2014 asiel en verwierf op 13.08.2014 de vluchtelingenstatus. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene verblijft in België in de hoedanigheid van vluchteling, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)-merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene legde een aantal in Afghanistan, Pakistan en India afgegeven stukken van medische aard (verslagen, attesten) en een verslag van een in België op 07.11.2014 verricht onderzoek. Verder bevat het dossier geen stukken van medische aard, afgegeven na 07.11.2014. Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij getraumatiseerd is en de bijstand van zijn broer nodig heeft merken we op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die deze bewering staven. Zonder de aard van de door de betrokkene aangehaalde medische problemen te willen onderschatten wordt besloten dat er op basis van de stukken van het dossier en de verklaringen van de betrokkene niet wordt aangetoond dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn broer zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen.

Betreffende de opmerking dat de Belgische asielinstanties beter geplaatst zijn om de aanvraag van de betrokkene te behandelen omdat de b[...]roer van de betrokkene in zijn asielaanvraag verwijst naar de problemen van de betrokkene merken we op dat de Franse instanties asielaanvragen, net als België en

de andere lidstaten, onderwerpen aan een individueel onderzoek, beoordelen op zijn mérites en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betreffende het argument dat de dochter van de betrokkene naar school gaat in België en een overdracht aan Frankrijk niet in belang is van het kind merken we op dat de kinderen van de betrokkene in Frankrijk ook toegang zullen hebben tot onderwijs. Het loutere feit dat het kind in België naar school gaat is op zich niet voldoende voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Dit zou impliceren dat de bepalingen van Verordening 604/2013 per definitie niet van toepassing zouden zijn op gezinnen, waarvan de kinderen reeds enkele maanden zouden school lopen in de verzoekende lidstaat.

De Franse instanties stemden op 19.02.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Franse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 04.05.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 26, alinea 4). In het AIDA-rapport lezen we verder dat personen, die in het kader van de "Dublin- verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, opvang krijgen (pagina 53, alinea 4).

We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 68).

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van [het] verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties (préfecture du Nord.)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 26 maart 2015 nam verwerende partij ten aanzien van tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die tweede verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [T.]

voornaam : [H.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 03.11.2014 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Een raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene in september 2014 een visum aanvraag bij de Franse consulaire diensten in Kaboel en dat het visum werd verstrekt. De betrokkene werd gehoord op 26.11.2014 en verklaarde dat ze ongeveer vijftien dagen voor haar aankomst in België met het vliegtuig van Afghanistan naar een haar onbekend land reisde. Een smokkelaar had haar en haar gezin daarvoor naar een ambassade gebracht. Daar werden haar vingerafdrukken geregistreerd. De smokkelaar zorgde voor een paspoort en tickets. Na een verblijf van zowat vijftien dagen op een haar niet bekende plek vervolgden de betrokkene en haar gezin hun weg naar België, waar ze op 02.11.2014 aankwamen. De betrokkene werd geconfronteerd met de via de visa-databank verkregen info, maar stelde dat ze het paspoort niet in handen kreeg. De smokkelaar hield alles bij, ook na aankomst in België.

Op 16.12.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties, die op 19.02.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze asiel vroeg in België omdat haar schoonbroer in België verblijft. Ze uitte tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Franse instanties omdat ze bij haar schoonbroer in België wil blijven.

Middels een tussenkomst van haar raadsman d.d. 03.12.2014 verzoekt de betrokkene dat de Belgische instanties haar asielaanvraag zouden behandelen. De betrokkene verwijst naar artikel 9 van Verordening 604/2013 en stelt, verwijzend naar de conclusie van advocaat generaal Trstenjak, dat de begrippen "humanitaire gronden" en "familiebanden of culturele gronden" kunnen worden toegepast op de meest uiteenlopende situaties waarin familiebanden een rol spelen. Verder stelt de betrokkene dat zij, haar man en zoon gezondheidsproblemen kennen en zorgbehoevend zijn. Ten slotte haalt de betrokkene aan dat haar dochter naar school gaat in België en een overdracht aan Frankrijk niet in belang is van het kind.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als

grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals eerder vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Franse instanties omdat ze bij haar schoonbroer in België wil blijven. In het schrijven d.d. 03.12.2014 wordt gesteld dat de echtgenoot van de betrokkene getraumatiseerd is en de bijstand van zijn broer nodig heeft.

De in België verblijvende schoonbroer van de betrokkene vroeg op 17.03.2014 asiel en verwierf op 13.08.2014 de vluchtelingenstatus. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende schoonbroer van de betrokkene verblijft in België in de hoedanigheid van vluchteling, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor dat ze gezondheidsproblemen kent. De betrokkene legde een aantal in Afghanistan, Pakistan en India afgegeven stukken van medische aard (verslagen, attesten) en een verslag van een in België op 07.11.2014 verricht onderzoek voor. Verder bevat het dossier geen stukken van medische aard, afgegeven na 07.11.2014. Betreffende de bewering van de betrokkene dat haar man getraumatiseerd is en de bijstand van zijn broer nodig heeft merken we op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die deze bewering staven. Zonder de aard van de door de betrokkene aangehaalde medische problemen te willen onderschatten wordt besloten dat er op basis van de stukken van het dossier en de verklaringen van de betrokkene niet wordt aangetoond dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en haar schoonbroer zou bestaan en dat de schoonbroer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen.

Betreffende de opmerking dat de Belgische asielinstanties beter geplaatst zijn om de aanvraag van de betrokkene te behandelen omdat de schoonbroer van de betrokkene in zijn asielrelaas verwijst naar de problemen van de echtgenoot van de betrokkene merken we op dat de Franse instanties

asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, onderwerpen aan een individueel onderzoek, beoordelen op zijn mérites en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betreffende het argument dat de dochter van de betrokkene naar school gaat in België en een overdracht aan Frankrijk niet in belang is van het kind merken we op dat de kinderen van de betrokkene in Frankrijk ook toegang zullen hebben tot onderwijs. Het loutere feit dat het kind in België naar school gaat is op zich niet voldoende voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Dit zou impliceren dat de bepalingen van Verordening 604/2013 per definitie niet van toepassing zouden zijn op gezinnen, waarvan de kinderen reeds enkele maanden zouden school lopen in de verzoekende lidstaat.

De Franse instanties stemden op 19.02.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Franse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 04.05.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 26, alinéa 4). In het AIDA-rapport lezen we verder dat personen, die in het kader van de "Dublin- verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, opvang krijgen (pagina 53, alinea 4).

We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen betreffende de gezondheid van de betrokkene of van haar kinderen bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 68).

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van [het] verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties (préfecture du Nord)."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de derde en de vierde verzoekende partij, respectievelijk geboren op 30 november 2010 en op 5 maart 2014, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door derde en vierde verzoekende partij in eigen naam is ingesteld (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3.2. De Raad merkt evenzeer ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekende partijen dat België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekende partijen gelet op het feit dat zij niet binnen een termijn van zes maanden werden overgebracht naar Frankrijk.

De Raad stelt vast dat artikel 29, tweede lid van de verordening nr. 604/2013 luidt als volgt:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Het staat vast dat de Franse autoriteiten op 19 februari 2015 verwerende partij meedeelden haar overnameverzoek van 16 december 2014 in te willigen en verwerende partij vanaf die datum over een termijn van zes maanden beschikte om verzoekende partijen over te dragen. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier kan daarnaast enkel worden afgeleid dat verzoekende partijen werden ondergebracht in een opvangcentrum van het Rode Kruis te Antwerpen en verwerende partij op 4 mei 2015 bericht ontving dat verzoekende partijen er op die datum – meer dan twee maanden nadat de bestreden beslissingen waren genomen – nog steeds verbleven. Ter terechtzitting brengt de raadsman van verzoekende partijen daarnaast een stuk aan waaruit blijkt dat hij verwerende partij bij aangetekend schrijven van 24 juli 2015 op de hoogte stelde van het feit dat verzoekende partijen verhuisden en hij hun nieuw verblijfsadres meedeelde. Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat

verzoekende partijen poogden hun verblijfsadres te verbergen voor verwerende partij en dat zij dus onderdoken waardoor een langere overdrachtstermijn zou kunnen worden gehanteerd. Verwerende partij toont dit ook niet aan. Het is voorts niet betwist dat verzoekende partijen niet werden gevangengezet. Derhalve kan slechts worden vastgesteld dat de verantwoordelijkheid om de asielaanvraag van verzoekende partijen te behandelen, op basis van artikel 29, tweede lid van de verordening nr. 604/2013, is overgaan naar de Belgische staat en niet blijkt dat verzoekende partijen nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Deze vaststelling laat slechts toe te concluderen dat het ingestelde beroep onontvankelijk is.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK